

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 142

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 februarie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 11 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	2-3	Ambulatoriu și Medicină Preventivă din subordinea Ministerului Apărării în subordinea Academiei Române și pentru stabilirea unor măsuri organizatorice aferente acestuia	8-9
Decizia nr. 43 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal	4-5	Decizia nr. 46 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat.....	9-10
Decizia nr. 44 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. II alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 72/2004 pentru modificarea art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului	6-7	Decizia nr. 61 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	11-12
Decizia nr. 45 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 pentru trecerea Centrului Medical de Diagnostic, Tratament		Decizia nr. 62 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală	12-14
		Decizia nr. 66 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 11 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 16 alin. (3) și (8) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România [respectiv art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România]”, excepție ridicată de Sabah Haj Chafik în Dosarul nr. 6.457/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.236D/2007 și nr. 1.237D/2007, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Waleed Khalid Subhi Al-Tikriti în Dosarul nr. 19.776/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și de Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa în Dosarul nr. 22.175/3/2007 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Dalati Bassam, interpret autorizat de limba arabă, solicitat pentru a asigura traducerea în cauzele de față.

Magistratul-asistent învederează Curții că, în toate aceste dosare, partea Oficiul Român pentru Imigrări a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 1.236D/2007 și nr. 1.237D/2007 la Dosarul nr. 1.085D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, considerând că textele de lege criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 1 iunie 2007, 7 iunie 2007 și 28 iunie 2007, pronunțate de **Judecătoria Sectorului 5 București** —

Secția a II-a civilă în Dosarul nr. 6.457/302/2006 și de Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 19.776/3/2007 și nr. 22.175/3/2007, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 16 alin. (3) și (8) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România [respectiv art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România]”. Excepția a fost ridicată de Sabah Haj Chafik, Waleed Khalid Subhi Al-Tikriti și Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa în cauze civile privind acordarea statutului de refugiat.

În motivările excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, potrivit Legii nr. 554/2004, competența în materia contenciosului administrativ revine, după caz, tribunalelor sau curților de apel, iar nu și judecătorilor. Se mai arată că pot fi exceptate de la controlul exercitat de instanțele de contencios administrativ doar acele acte administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică sau prin alte acte normative care pot reglementa în domeniul legii organice, o altă procedură judiciară. Or, Legea nr. 122/2006 este o lege ordinară, așa că nu poate stabili o procedură specială de contestare în ceea ce privește actele autorității competente în domeniul acordării azilului.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prin Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, respectiv prin Legea nr. 122/2006, a fost stabilită o altă procedură judiciară în ceea ce privește competența de soluționare a plângerilor solicitanților de azil, care nu nesocotește prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Arată că acestea reglementează o procedură specială, care este justificat să fie diferită de cea a contenciosului administrativ, fiind „instituită pentru o categorie specială de persoane și cu privire la o anumită categorie de cereri ce comportă o urgență evidentă”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile „art. 16 alin. (3) și (8) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România [respectiv art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România]”.

Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată, potrivit dispozițiilor art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006, iar prevederile art. 16 alin. (3) și (8) din ordonanță au fost preluate în cuprinsul art. 64 alin. (1) și art. 67 din legea menționată.

Ca urmare, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 64 alin. (1): „Soluționarea plângerii

(1) *Plângerea se soluționează de către judecătoria în a cărei rază teritorială se află structura specializată pe probleme de azil a Oficiului Român pentru Imigrări care a emis hotărârea.*”;

— Art. 67: „Soluționarea recursului

Recursul se judecă în termen de 30 de zile de la înregistrarea sa de către tribunalul — secția de contencios administrativ — în a cărei circumscripție se află judecătoria a cărei hotărâre este atacată.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. k), potrivit cărora contenciosul administrativ se reglementează prin lege organică, și celor ale art. 126 alin. (6), care garantează, cu anumite excepții, controlul judecătoresc al actelor autorităților publice pe calea contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată*

sunt stabilite numai prin lege”. Prin urmare, legiuitorul este liber ca, prin lege, să atribuie instanțelor judecătorești anumite competențe. Constituția nu face însă niciun fel de circumstanțiere în ceea ce privește caracterul organic sau ordinar al legii prin care se stabilesc aceste competențe de judecată.

Autorii excepției susțin că este neconstituțional ca printr-un act normativ care nu are caracter organic să se legifereze în domeniul contenciosului administrativ, argumentând că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, contenciosul administrativ, deci, implicit, competența instanțelor de a soluționa cererile în domeniul contenciosului administrativ, se reglementează prin lege organică.

Curtea constată că autorii excepției extrapolează în mod eronat reglementările constituționale referitoare la contenciosul administrativ la materia recunoașterii statutului de refugiat în România pentru cetățenii străini sau apatrizi. Or, Legea nr. 122/2006 privind azilul în România este o lege specială, care reglementează o materie distinctă de cea a contenciosului administrativ. Fiind ea însăși o lege specială, nu i se pot aplica prin analogie dispozițiile unei alte legi speciale. Este un principiu consacrat în teoria generală a dreptului că, acolo unde legea specială nu prevede, dispozițiile acesteia se completează cu cele ale dreptului comun, în niciun caz nu cu cele ale legii speciale celei mai apropiate ca materie de reglementare. Or, dreptul comun îl constituie, atât în ceea ce privește materia azilului, cât și în cea a contenciosului administrativ, prevederile Codului de procedură civilă.

Așadar, dispozițiile din Legea nr. 122/2006, care prevăd că judecătorii și tribunalele sunt instanțele competente să soluționeze în fond și, respectiv, în recurs plângerile împotriva hotărârilor Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererilor de acordare a statutului de refugiat ori a altei forme de protecție în România, nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției.

Dincolo de aceste considerații, Curtea observă că instanța de fond urmează să decidă asupra propriei sale competențe, fie din oficiu, fie soluționând excepția lipsei de competență materială ridicată, eventual, de partea interesată, aceasta nefiind o problemă de constituționalitate, ci una de stabilire a legii aplicabile și de interpretare a acesteia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Sabah Haj Chafik în Dosarul nr. 6.457/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și de Waleed Khalid Subhi Al-Tikriti și Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa în dosarele nr. 19.776/3/2007 și, respectiv, nr. 22.175/3/2007 ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 43

din 31 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal, excepție ridicată de Federația Sindicatelor Libere din Învățământ și Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret” în Dosarul nr. 444/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției, doamnele Ioana Voicu și Liliana-Elena Glință, consilieri juridici cu delegații la dosar, lipsă fiind partea Guvernul României, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentanților autorilor excepției. Aceștia solicită admiterea excepției de neconstituționalitate pentru motivele arătate în notele scrise depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât aceasta constituie, în speță, însăși cauza acțiunii introduse în contencios administrativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 444/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal, excepție ridicată de Federația Sindicatelor Libere din Învățământ și Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret” într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect anularea ordonanței amintite.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, prin adoptarea măsurii reglementate de dispozițiile

legale criticate, au fost încălcate prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, în sensul că Guvernul avea obligația de a respecta atât Constituția, cât și Legea nr. 84/1995 — lege organică —, care prevede că „în România învățământul constituie prioritate maximă”. Totodată, se critică faptul că Guvernul a extins delegarea legislativă dincolo de limitele constituționale, iar motivarea urgenței suspendării aplicării art. 170 alin. (11) din Legea nr. 84/1995 este generică și lipsită de substanță. În plus, titlul actului contestat — „pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal” — nu are nicio legătură cu prevederea cuprinsă în art. VI, întrucât art. 170 alin. (11) din Legea învățământului nr. 84/1995 nu reglementează drepturi sociale sau cheltuieli de personal, ci procentul din profitul intern brut alocat învățământului de stat.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 nu încalcă prevederile din Constituție invocate de autorii excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 a fost emisă în baza dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, iar nu în baza unei legi speciale de abilitare, astfel încât criticile cu privire la depășirea delegării legislative de către Guvern și la încălcarea prevederilor art. 108 alin. (3) și art. 115 alin. (1) din Legea fundamentală nu sunt întemeiate. Preambulul ordonanței de urgență criticate a prevăzut că măsurile propuse prin dispozițiile sale „vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, acestea fiind necesare în vederea respectării angajamentelor Guvernului României asumate prin programul de guvernare cu privire la integrarea în Uniunea Europeană.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate, referitoare la suspendarea pe o perioadă definită a alocării unui procent de 6% din produsul intern brut pentru finanțarea învățământului de stat, nu încalcă principiul constituțional potrivit căruia, „în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Consideră că nici critica de neconstituționalitate a prevederilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 față de art. 115 alin. (4) din Constituție nu poate fi primită, prin referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentanților autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 21 noiembrie 2006.

Textul criticat are următoarea redactare:

Art. VI: „Aplicarea prevederilor alineatului (11) al articolului 170 din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă până la data de 31 decembrie 2007.”

Alin. (11) al art. 170 din Legea învățământului nr. 84/1995, la care face referire art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006, prevede că „pentru finanțarea învățământului de stat din fonduri publice se asigură anual o creștere a alocațiilor bugetare până la minimum 6% din produsul intern brut în anul 2007”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții constituționale: art. 1 alin. (5), care instituie obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 108 alin. (3), potrivit căruia ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta, art. 115 alin. (1), care permite Parlamentului să adopte legi speciale de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, și art. 115 alin. (4), potrivit căruia Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații

extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a fost formulată în cuprinsul cererii de anulare, pe calea contenciosului administrativ, a aceluiași prevederi care fac și obiectul excepției. Fiind ridicată în temeiul art. 9 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepția este inadmisibilă. Aceasta este soluția care rezultă din considerentele Deciziei nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care permit ca acțiunea introdusă la instanța de contencios administrativ să aibă ca obiect principal constatarea neconstituționalității unei ordonanțe sau a unei dispoziții dintr-o ordonanță. Cu acel prilej, Curtea a reținut, printre altele, că, „atunci când obiectul acțiunii principale introduse la instanța de judecată este constatarea neconstituționalității unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență a Guvernului ori a unor dispoziții din aceasta, excepția de neconstituționalitate este transformată într-o veritabilă acțiune directă, pierzându-și astfel natura sa de excepție, înțelesă ca un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecării”.

Or, în cauza de față, obiectul acțiunii principale, întemeiată pe prevederile art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, introdusă la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, îl constituie însăși anularea prevederilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 ca urmare a caracterului pretins neconstituțional al acestora.

Pe de altă parte, prin Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, la art. 9 — „Acțiunile împotriva ordonanțelor Guvernului”, s-a introdus alin. (5), potrivit căruia „Acțiunea prevăzută de prezentul articol poate avea ca obiect acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin ordonanțe ale Guvernului, anularea actelor administrative emise în baza acestora, precum și, după caz, obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sau la realizarea unei anumite operațiuni administrative”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2006 pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal, excepție ridicată de Federația Sindicatelor Libere din Învățământ și Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret” în Dosarul nr. 444/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 44

din 31 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. II alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 72/2004 pentru modificarea art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Centrul Internațional de Consultanță, Instruire, Editură și Servicii «Tehnoeconomia Europeană»” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.446/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.446/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Centrul Internațional de Consultanță, Instruire, Editură și Servicii «Tehnoeconomia Europeană»” — S.R.L. din București într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect obligarea Secretariatului General al Guvernului să emită acordul pentru utilizarea, în denumirea societății, a cuvintelor „Institut” și „Academic”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate deschid calea concurenței neloiale prin posibilitatea eliberării acordului pentru denumirea societății, „pe criteriul arbitrare, unora sau altora”, iar „prin aplicarea retroactivă a legii se creează posibilitatea radierii unei societăți comerciale la mai bine de 13 ani de la înființare, ceea ce echivalează cu o expropriere fără justă cauză, aducându-se atingere imaginii societății respective, dar și bunului mers al acesteia”. De asemenea, se arată că, „prin cenzurarea denumirii unei societăți, se aduce atingere libertății de exprimare a gândurilor întreprinzătorilor particulari, încălcându-se proprietatea privată, îngrădindu-se accesul liber la o activitate economică și libera inițiativă”, fără a fi întrunite condițiile în care, potrivit art. 53 din Constituție, poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți. În fine, se susține că este încălcat

și dreptul la un proces echitabil, întrucât „nu există cel puțin două trepte de jurisdicție”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează că, prin dispozițiile de lege criticate, nu se nesocotesc drepturi constituite sub imperiul unei legi anterioare, ci se modifică pentru viitor regimul juridic al acestora. Consideră, de asemenea, că „nu se aduce atingere existenței persoanei juridice, ci se stabilesc doar condiții cu privire la derularea activității acesteia”. Arată că prevederile cuprinse în titlul II din Constituție — „*Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale*” se aplică exclusiv cetățenilor, iar nu persoanelor juridice, astfel că nu au incidență în cauză.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, dând expresie prevederii din Legea fundamentală care instituie obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Precizează că acestea se aplică de la data intrării lor în vigoare, „legiuitorul instituind un anumit termen înăuntrul căruia persoanele juridice care intră sub incidența reglementării să poată face demersurile necesare obținerii acordului autorității competente”. Apreciază că prevederile art. 29 alin. (1) și (2), ale art. 30 alin. (1) și (2), ale art. 45 și ale art. 53 din Constituție nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, astfel cum acestea au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 72/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 27 august 2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 519/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.109 din 26 noiembrie 2004.

Din lucrările dosarului Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal rezultă că obiect al

excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. II alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 72/2004, cu modificările aduse prin Legea nr. 519/2004.

Textele de lege menționate au următoarea redactare:

— Art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului:

„(1) *Oficiul registrului comerțului va refuza înscrierea unei firme care, neintroducând elemente deosebite în raport cu firme deja înregistrate, poate produce confuzie cu acestea.*

(2) *Se interzice înscrierea unei firme care conține cuvintele: «științific», «academie», «academic», «universitate», «universitar», «școală», «școlar» sau derivatele acestora.*

(3) *Înscrierea unei firme care conține cuvintele: «național», «român», «institut» sau derivatele acestora ori cuvinte sau sintagme caracteristice autorităților și instituțiilor publice centrale se realizează numai cu acordul Secretariatului General al Guvernului.*

(4) *Înscrierea unei firme care conține cuvinte sau sintagme caracteristice autorităților și instituțiilor publice locale se realizează numai cu acordul prefectului județului, respectiv al municipiului București, în circumscripția teritorială în care solicitantul și-a stabilit sediul social.*

(5) *În cazurile prevăzute la alin. (3) și (4) autoritatea competentă refuză eliberarea acordului dacă firma în cauză este de natură să creeze confuzie cu denumirea unei instituții publice ori de interes public.*

(6) *Acordul pentru folosirea denumirii, prevăzut la alin. (3) și (4), ori, după caz, refuzul eliberării acordului se comunică în termen de 10 zile de la data solicitării.*

(7) *Refuzul acordului prevăzut la alin. (3) și (4) conduce la respingerea cererii de înmatriculare a persoanei juridice.*

(8) *Verificarea disponibilității firmei și a emblemei se face de către oficiul registrului comerțului înainte de întocmirea actelor constitutive sau, după caz, de modificare a firmei sau emblemei.*

(9) *Firmele și emblemele radiate din registrul comerțului sunt indisponibile pentru o perioadă de 2 ani de la data radierii, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 41.»*

— Art. II alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 72/2004:

„(3) *În cazul în care firma conține cuvintele: «științific», «academie», «academic», «universitate», «universitar», «școală», «școlar» sau derivatele acestora, persoana juridică este obligată să își modifice în mod corespunzător denumirea firmei, în termen de maximum 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe.*

(4) *În cazul în care autoritatea competentă refuză eliberarea acordului prevăzut la alin. (1), persoana juridică este obligată să își modifice în mod corespunzător denumirea firmei, în termen de maximum 3 luni de la data la care refuzul de emitere a acordului rămâne irevocabil, prin epuizarea căilor de atac prevăzute de lege.»*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. II alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 72/2004 pentru modificarea art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Centrul Internațional de Consultanță, Instruire, Editură și Servicii «Tehnoeconomia Europeană» — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.446/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții constituționale: art. 15 alin. (2) care statuează principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 29 alin. (1) și (2) privind libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase și libertatea conștiinței, art. 30 alin. (1) și (2) care consacră libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel și interzice cenzura de orice fel, art. 44 alin. (2) și (3) privind garantarea și ocrotirea proprietății în mod egal de lege, indiferent de titular, precum și posibilitatea exproprierii doar pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire, art. 45 care garantează accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii, art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 135 alin. (2) lit. a) teza a doua, care prevede obligația statului de a asigura protecția concurenței loiale, și art. 136 alin. (5) care consacră inviolabilitatea proprietății private, în condițiile legii organice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 39 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, cu modificările și completările aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 72/2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 519/2004, au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală și cu o motivare identică ca în prezenta cauză, având ca autor, la acea dată, „Institutul Academic de Consultanță, Instruire, Editură și Servicii «Tehnoeconomia Europeană»”, astăzi denumit Societatea Comercială „Centrul Internațional de Consultanță, Instruire, Editură și Servicii «Tehnoeconomia Europeană»” — S.R.L. Prin Decizia nr. 188 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 6 iulie 2005, Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, pentru motivele acolo reținute.

În ceea ce privește art. II alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 72/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 519/2004, acesta a fost examinat, prin raportare la art. 15 alin. (2), art. 44 alin. (1), art. 45 și art. 136 alin. (5) din Constituție, invocate și în prezenta cauză, iar Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 325 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 19 august 2005.

Întrucât în susținerea prezentei excepții nu au fost aduse elemente de noutate care să justifice modificarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, soluțiile pronunțate prin cele două decizii citate și argumentele pe care acestea s-au întemeiat își mențin valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 45

din 31 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 pentru trecerea Centrului Medical de Diagnostic, Tratament Ambulatoriu și Medicină Preventivă din subordinea Ministerului Apărării în subordinea Academiei Române și pentru stabilirea unor măsuri organizatorice aferente acesteia

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 pentru trecerea Centrului Medical de Diagnostic, Tratament Ambulatoriu și Medicină Preventivă din subordinea Ministerului Apărării în subordinea Academiei Române și pentru stabilirea unor măsuri organizatorice aferente acesteia, excepție ridicată de Maria Georgescu în Dosarul nr. 2.413/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, doamna Florentina Manea, consilier juridic cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa autoarei excepției și a celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Centrului Medical de Diagnostic, Tratament Ambulatoriu și Medicină Preventivă a transmis la dosarul cauzei note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții prezente. În opinia acestuia, actul normativ ce formează obiect al excepției a fost emis cu respectarea cerințelor impuse de art. 115 alin. (4) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, precizând că, în cadrul controlului *a priori*, Curtea Constituțională a constatat că legea de aprobare a ordonanței criticate în prezenta cauză este constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.413/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 pentru trecerea Centrului Medical de Diagnostic, Tratament Ambulatoriu și Medicină Preventivă din subordinea Ministerului Apărării în subordinea Academiei Române și pentru stabilirea unor măsuri organizatorice aferente acesteia**, excepție ridicată de Maria Georgescu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se critică faptul că nici în nota de fundamentare, nici în preambulul

ordonanței nu se explicitează necesitatea reglementării de urgență și nici nu au fost precizate „elementele obiective ale situației extraordinare care impun reglementarea imediată”. Se arată că obiectul reglementării „nu constituie o veritabilă situație extraordinară care să legitimeze recurgerea la procedura de urgență a ordonanței, așa cum prevăd dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 nu încalcă dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „în exercițiul atribuțiilor sale privitoare la conducerea generală a administrației publice, Guvernul dispune de un drept de apreciere asupra măsurilor pe care trebuie să le ia, fiind îndreptățit, atunci când este confruntat cu o situație excepțională, să recurgă la adoptarea unei sau unor ordonanțe de urgență, atunci când un interes public major este periclitat și nu este în măsură să facă față situației prin celelalte mijloace pe care Constituția le prevede pentru situații obișnuite”.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 sunt constituționale, adoptarea acestui act normativ fiind motivată chiar în cuprinsul său.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părții prezente, notele scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 pentru trecerea Centrului Medical de Diagnostic, Tratament Ambulatoriu și Medicină Preventivă din subordinea Ministerului Apărării în subordinea Academiei Române și pentru stabilirea unor măsuri organizatorice aferente acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 26 martie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 9 iulie 2007.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 contravin dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, potrivit

căroră Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în cadrul controlului de constituționalitate exercitat înainte de promulgarea Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007, potrivit art. 146 lit. a) din Constituție, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 584 din 13 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 6 iulie 2007. Criticile formulate cu acel prilej sunt similare celor aduse ordonanței de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate și vizează aspecte de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la pretinsa nerespectare de către Guvern a condițiilor impuse de prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție pentru emiterea de ordonanțe de urgență. Prin decizia amintită, Curtea a constatat

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2007 pentru trecerea Centrului Medical de Diagnostic, Tratament Ambulatoriu și Medicină Preventivă din subordinea Ministerului Apărării în subordinea Academiei Române și pentru stabilirea unor măsuri organizatorice aferente acesteia, excepție ridicată de Maria Georgescu în Dosarul nr. 2.413/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 46
din 31 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

La apelul nominal răspunde, personal, autorul excepției, lipsind partea Casa Județeană de Pensii Timiș, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției. Acesta învederează aspecte legate de modalitatea de calcul a pensiei și solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, considerând că actul normativ criticat nu are caracter retroactiv, ci se aplică doar de la intrarea sa în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.650/30/C/2006, **Tribunalul Timiș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Vasile Nicola în Dosarul nr. 1.650/30/C/2006 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Vasile Nicola într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei contestații cu privire la stabilirea drepturilor de pensie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 sunt neconstituționale, întrucât afectează drepturile și libertățile constituționale, fiind contrare dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală. Se arată că ordonanța criticată dispune, prin art. 4 alin. (2), cu privire la totalitatea drepturilor bănești câștigate sub imperiul legilor anterioare datei ieșirii sale la pensie, fiind contrară dispozițiilor art. 15 alin. (1) și (2) din Constituție.

Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât „legiuitorul are competența exclusivă de a modifica și completa legislația în materie și de a stabili data de la care operează recalcularea”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, amintind cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 127/2007, în sensul că „legiuitorul este în drept să stabilească și să modifice, ori de câte ori apare această necesitate, condițiile și criteriile de acordare a pensiilor, modul de calcul și cuantumul acestora, cu respectarea condiției ca aceste noi reglementări să fie aplicate de la intrarea legii în vigoare, pentru viitor, condiție pe care ordonanța de urgență a Guvernului o îndeplinește”.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 sunt constituționale, precizând că „prin acest act normativ se urmărește eliminarea discrepanțelor existente între cuantumurile pensiilor și stabilirea tuturor drepturilor după aceeași lege, aceeași metodologie, potrivit aceluiași principii, indiferent de data pensionării și indiferent de legislația sub incidența căreia persoana în cauză s-a pensionat”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 78/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 11 aprilie 2005.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, ordonanța criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (1) și (2) care consacră principiul universalității drepturilor și obligațiilor și cel al neretroactivității legii, cu unele excepții, precum și celor ale art. 115 alin. (6) teza a treia care prevăd că ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate reține critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) teza a treia din Legea fundamentală, întrucât prin reglementările cuprinse în actul normativ ce constituie obiect al excepției nu sunt afectate drepturi și libertăți consacrate la nivel constituțional.

În plus, observă că, asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005, în ansamblul său, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, sub aspectul susținerilor referitoare la caracterul retroactiv al reglementării, constatând constituționalitatea acestora, pentru motivele acolo reținute. Dintre acestea pot fi amintite deciziile nr. 352 din 3 aprilie 2007 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 16 mai 2007), nr. 127 din 15 februarie 2007 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 21 martie 2007) și nr. 120 din 15 februarie 2007 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 26 martie 2007).

Întrucât în susținerea prezentei excepții nu au fost aduse elemente noi, care să justifice modificarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, soluțiile pronunțate prin deciziile enumerate mai sus și argumentele pe care acestea s-au întemeiat își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Vasile Nicola în Dosarul nr. 1.650/30/C/2006 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 61

din 31 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, excepție ridicată de Cornel Victor Riza în Dosarul nr. 262/45/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, apărătorul ales, cu împuternicire la dosar.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul autorului excepției solicită admiterea acesteia, pentru argumentele invocate în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 august 2007, pronunțată în Dosarul nr. 262/45/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală.**

Excepția a fost ridicată de Cornel Victor Riza cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Curtea de Apel Iași — Secția penală într-o cauză având ca obiect executarea unui mandat european de arestare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 13, 16, 21, 24 și 128 din Constituție. Autorul excepției arată că art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004, prin faptul că prevede posibilitatea redactării mandatului european de arestare transmis spre executare autorităților române în una din limbile engleză și franceză, încalcă prevederile constituționale ale art. 13, potrivit cărora „în România, limba oficială este limba română”, precum și dispozițiile art. 128 alin. (1) din Constituție, conform cărora „procedura judiciară se desfășoară în limba română”. Consideră că, astfel, se instituie posibilitatea desfășurării procedurii judiciare, cel puțin parțial, în altă limbă decât limba română, fără ca această situație să fie prevăzută cu titlu de excepție de către art. 128 alin. (2) și (4) din Constituție.

De asemenea, autorul excepției de neconstituționalitate susține că, prin utilizarea unei limbi străine în redactarea mandatului european de arestare, se creează un dezechilibru între persoanele solicitate care cunosc limba respectivă și cele

care nu o cunosc, fiind îngrădit accesul la justiție al acestora din urmă. Autorul excepției invocă și încălcarea dreptului la apărare, având în vedere imposibilitatea de a depista eventualele vicii de fond sau de formă ale documentului întocmit în limba străină. „Nici chiar în cazul în care documentul redactat în limba engleză sau franceză este tradus de către un traducător autorizat în limba română, posibilitatea de a verifica îndeplinirea tuturor condițiilor de fond și de formă nu este satisfăcătoare, având în vedere că, prin traducere, foarte multe cuvinte sau expresii își pierd din înțelesul avut în limba în care documentul a fost redactat.”

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la critica prevederilor art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004, în raport cu dispozițiile art. 13 și ale art. 128 din Constituție, Avocatul Poporului face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 443/2007. De asemenea, consideră că nici celelalte prevederi constituționale invocate în susținerea excepției nu sunt încălcate de textul de lege criticat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 79 alin. (4), cu titlul „*Conținutul mandatului european de arestare*”, din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004, care au următorul conținut: „(4) *Mandatul european de arestare transmis spre executare autorităților române trebuie tradus în limba română sau în una din limbile engleză și franceză.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 13 privind „*Limba oficială*”, ale art. 16 referitoare la „*Egalitatea în drepturi*”, ale art. 21 cu privire la „*Accesul liber la justiție*”, ale art. 24 referitoare la „*Dreptul la apărare*”, precum și ale art. 128 privind „*Folosirea limbii materne și a interpretului în justiție*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 443 din 10 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2007, Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile constituționale ale art. 13 și ale art. 128 nu sunt afectate de textul de lege criticat și, de asemenea, modalitatea de reglementare nu știrbește preeminența dreptului internațional, recunoscut în materie chiar de Constituția României în art. 148 alin. (2). Au fost avute în vedere, în acest sens, prevederile art. 8 pct. 2 din Decizia-cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, potrivit cărora: „Mandatul de arestare european trebuie tradus în limba oficială sau în una din limbile oficiale ale Statului Membru executor. Orice Stat Membru poate specifica, la adoptarea prezentei Decizii-cadru sau la o dată ulterioară, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că va accepta o traducere în una sau mai multe alte limbi oficiale ale Instituțiilor Comunităților Europene.” În baza prevederilor art. 189 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, dispozițiile referitoare la mandatul european de arestare au intrat în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană, respectiv la data de 1 ianuarie 2007.

Prin decizia menționată, Curtea a mai reținut că art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 vizează nu procedura propriu-zisă de soluționare a cauzei ce privește punerea în executare a

mandatului, ci o etapă preliminară referitoare la corespondența între state, în concret modalitatea de transmitere către autoritatea română a mandatului european. De asemenea, această cerere se aduce la îndeplinire, potrivit art. 7 din Legea nr. 302/2004, în acord cu prevederile din Codul de procedură penală, care, în art. 128 alin. 2, instituie obligativitatea instanței de a folosi interpret atunci când sunt prezentate înscrisuri redactate într-o altă limbă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele deciziei menționate, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 în raport cu dispozițiile art. 13 și ale art. 128 din Constituție, își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele arătate anterior, dispozițiile art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 sunt în concordanță și cu prevederile constituționale ale art. 24 privind garantarea dreptului la apărare.

De asemenea, textul de lege criticat nu încalcă nici dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, având în vedere că legiuitorul nu îngreșește dreptul persoanelor interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a se prevala, în tot cursul procesului penal, de toate garanțiile care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 prin raportare la prevederile art. 16 din Constituție, textul de lege supus controlului de constituționalitate nu instituie discriminări pe considerente arbitrare și se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, excepție ridicată de Cornel Victor Riza în Dosarul nr. 262/45/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 62
din 31 ianuarie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 3.900/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.900/44/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Marin Frunză cu ocazia soluționării apelurilor formulate împotriva Sentinței penale nr. 274 din 19 iunie 2006 pronunțate de Tribunalul Galați — Secția penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, prin faptul că, în afara unor situații limitativ enumerate, nu prevede asistență juridică obligatorie pentru învinuit sau inculpat în faza urmăririi penale și nu obligă organul de urmărire penală să asigure asistarea de către un apărător din oficiu, nici măcar în cazul infracțiunilor de o mai mare gravitate, încalcă dispozițiile art. 1, 4, 11, 15, 16, 20, 21, 24, 53, 124 și 126 din Constituție, precum și prevederile art. 6, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv dispozițiile art. 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este în vădită contradicție cu prevederile constituționale ale art. 24, întrucât nu garantează dreptul la apărare în cursul urmăririi penale. De asemenea, arată că dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală „crează posibilitatea ca procurorul să aprecieze arbitrar și sau chiar părtinitor asupra necesității desemnării unui apărător din oficiu care să asiste învinuitul în faza de urmărire penală”, putându-se ajunge în situația ca unui învinuit să i se asigure asistarea de către un apărător din oficiu în cursul urmăririi penale, iar altui învinuit, într-o cauză similară, să nu i se asigure.

Curtea de Apel Galați — Secția penală apreciază ca fiind neîntemeiată critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, în raport cu dispozițiile art. 24 din Constituție, întrucât dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și situațiile în care consideră că este necesar. Astfel, recunoscând facultatea organului de urmărire penală sau a instanței de judecată de a aprecia situația învinuitului sau inculpatului care nu-și poate asigura apărarea, legiuitorul a urmărit tocmai asigurarea unei garanții în plus a respectării dreptului la apărare și nicidecum o încălcare a acestui drept.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, prin raportare la dispozițiile art. 24 din Constituție, este neîntemeiată, întrucât Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu pe cel la asistență juridică obligatorie, stabilirea cazurilor în care asistența juridică a învinuitului sau inculpatului este obligatorie fiind un atribut exclusiv al legiuitorului. Avocatul Poporului invocă în acest sens

deciziile Curții Constituționale nr. 533/2005, nr. 365/2005 și nr. 600/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „*Asistența învinuitului sau a inculpatului*”, care au următorul conținut: „*Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.*”

În susținerea neconstituționalității acestui text de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 — „*Statul român*”, ale art. 4 — „*Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni*”, ale art. 11 — „*Dreptul internațional și dreptul intern*”, ale art. 15 — „*Universalitatea*”, ale art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*”, ale art. 20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, ale art. 21 — „*Accesul liber la justiție*”, ale art. 24 — „*Dreptul la apărare*”, ale art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”, ale art. 124 — „*Înfăptuirea justiției*” și ale art. 126 — „*Instanțele judecătorești*”, precum și înfrângerea dispozițiilor art. 6 — „*Dreptul la un proces echitabil*”, ale art. 14 — „*Interzicerea discriminării*” și ale art. 17 — „*Interzicerea abuzului de drept*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv încălcarea prevederilor art. 1 privind egalitatea în drepturi, ale art. 2 referitoare la interzicerea discriminării, ale art. 6 cu privire la dreptul oricărei persoane de a-i fi recunoscută calitatea de subiect de drept, ale art. 7 referitoare la egalitatea în fața legii, ale art. 8 instituind dreptul la un recurs efectiv, ale art. 10 privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 11 referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 30 cu privire la interzicerea abuzului de drept din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 600 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 24 octombrie 2006, Curtea a reținut că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care se consideră că este necesar. Întrucât Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie, Curtea a statuat că stabilirea cazurilor în care aceasta din urmă este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, nu se poate susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale numai pentru că nu prevăd că asistența

juridică este obligatorie în toate cazurile, câtă vreme exercitarea dreptului la asistență juridică este garantată.

Dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție, se referă la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de legiuitor. În cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a învinutului sau inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea învinutului sau a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în textul de lege.

De asemenea, dispozițiile de lege criticate nu îngrădesc dreptul părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a se prevala, în tot cursul procesului penal, de toate garanțiile care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală în raport cu dispozițiile art. 16 și ale art. 124 din Constituție, Curtea a reținut că acestea nu contravin sub niciun aspect dispozițiilor

constituționale privind înfăptuirea justiției, ele aplicându-se în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără discriminări pe considerente arbitrare. De altfel, principiul egalității presupune un tratament identic pentru toate persoanele aflate în aceeași situație juridică și nu uniformizarea situațiilor în care se poate afla o persoană.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele deciziei menționate, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală în raport cu dispozițiile art. 16, 21, 24 și 124 din Constituție, își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele arătate anterior, dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt în concordanță și cu prevederile art. 1, 4, 11, 15, 20, 53 și 126 din Constituție, precum și cu dispozițiile art. 6, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv cu prevederile art. 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 3.900/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 66 din 31 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

nr. 2.902/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008, în prezența autorului excepției și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 31 ianuarie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Marian Florin Pîslan în Dosarul

Prin Încheierea din 25 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.902/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Marian Florin Pîslan în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea recursului declarat de acesta împotriva sentinței Curții de Apel București prin care i s-a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că este neconstituțională abrogarea tezei a doua a art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă. Astfel, prin anularea posibilității instanței de judecată de a se pronunța pe cale incidentală asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate, nu se mai asigură aflarea adevărului și se îngrădește dreptul la un proces echitabil.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal opinează că dispozițiile atacate sunt constituționale, iar criticile autorului excepției de neconstituționalitate vizează, în realitate, interpretarea dată de instanța de revizuire, în sensul imposibilității stabilirii pe cale incidentală a caracterului real sau nereal al conținutului unui înscris determinant în pronunțarea hotărârii atacate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine art. 21 din Constituție, atât timp cât părților le este asigurată posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate nefavorabilă.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât principiul liberului acces la justiție are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor celorlalte subiecte de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, cu următorul cuprins:

„La articolul I punctul 123, punctul 4 al articolului 322 va avea următorul cuprins:

4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății ori dacă un magistrat a fost sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență în acea cauză;”

Anterior acestor modificări, pct. 4 al art. 322 din Codul de procedură civilă avea următorul cuprins: „Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...] 4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății. În cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii;”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, ale art. 124 alin. (3) referitoare la independența judecătorilor și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Cazul de revizuire prevăzut la art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă era redactat, până la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000, în următorii termeni: „dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat irevocabil pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății, sau dacă partea care a jurat a fost condamnată irevocabil pentru fals.”

Atât în doctrină, cât și în practica instanțelor s-a pus întrebarea ce se poate face în situațiile în care intervine un impediment legal care face imposibilă pronunțarea unei hotărâri penale pentru stabilirea acestor infracțiuni. Soluția, preconizată de literatura juridică și însușită în jurisprudență, era ca stabilirea săvârșirii infracțiunilor să se facă de către însăși instanța de revizuire, prin aplicarea sistemului probator de drept comun în materie, care se va administra în cursul revizuirii.

Având în vedere că soluția menționată rămânea criticabilă sub aspectul legalității, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă a fost completat cu următorul text: „În cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii.”

Eliminarea acestui text prin dispozițiile legale care formează obiectul excepției de neconstituționalitate face imposibilă întoarcerea la soluția anterioară, preconizată în doctrină și validată de instanțele judecătorești, căci nu se poate accepta ca o normă de procedură judiciară abolită expres de legiuitor să producă în continuare efecte prin voința judecătorului chemat să aplice legea. Rămâne un vid legislativ în care hotărârile judecătorești viciate de infracțiunile menționate nu mai pot fi reformate, cu evidenta încălcare a principiilor dreptății, accesului

liber la justiție și dreptului la apărare, consacrate în Legea fundamentală.

În consecință, Curtea Constituțională urmează să constate că art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru

modificarea și completarea Codului de procedură civilă, prin care s-au eliminat din cuprinsul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă dispozițiile analizate, contravine normelor și principiilor prevăzute la art. 1 alin. (3), art. 21 și, respectiv, art. 24 din Constituția României.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Florin Pîslan în Dosarul nr. 2.902/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, prin care s-a eliminat din cuprinsul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă textul în conformitate cu care „[...] În cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii”, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 160217

